

ŠKOLSKÝ ČASOPIS II. ČÍSLO

Hotelová akadémia
Ľudovíta Wintera

HOTELÁK

2018/2019

Milí študenti!

Opäť vás vítame na stránkach nášho hotelárskeho občasníka – v tomto školskom roku v druhom čísle. Tentokrát sme si pre vás pripravili:

Slovo maturantom	2
Kalendárium.....	3
Lyžiarsky výcvik.....	5
Punkrock.....	9
Cestujeme, poznávame.....	10
Reprezentujeme školu.....	14
Ekohoteláci – SadOVO, súťaže, aktivity.....	16
Z našich literárnych pokusov :.....	21
- poviedka zo školskej literárnej súťaže	
- zopár slov poézie	
- Keď je jedlo nepriateľom....	
- umelecký opis Leto	

Prajeme príjemný čitateľský zážitok!

SLOVO MATURANTOM

Príhovor

Milí maturanti!

Maturitná skúška znamená pre mladých ľudí dôležitý krok do veľkého sveta dospelých. Ten deň sa už blíži a vy budete stáť pred prvou veľkou skúškou zrelosti.

Pred piatimi rokmi ste sem prišli ako chlapci a dievčatá a dnes sú z vás mladí muži a mladé dámy. Život človeka sa skladá z jednotlivých kapitol a vraví sa, že roky strávené na strednej škole patria medzi tie najlepšie obdobia v živote. Stredná škola je životné obdobie, kedy sa z tínedžerov meníme na dospelých ľudí.

Naša škola nám dáva veľa príležitostí získať nové vedomosti z rôznych oblastí. Keď ste prišli zo základnej školy na strednú školu, určite boli začiatky ťažké, museli ste si zvyknúť na nový kolektív, nových učiteľov aj nové predmety. Ale zas, na druhú stranu, ste sa určite tešili na to, aké to bude, keď už budete dospelí, budete mať vodičský preukaz, vlastný byt, prácu, možno aj rodinu a hlavne budete mať už po škole. Možno teraz, keď už tento rok končíte, ste si uvedomili, že to nie je až také jednoduché, možno že by ste radi znova prežili všetky tie roky bez väčších starostí, roky, počas ktorých bol azda najväčší problém prinútiť sa prečítať pár strán v učebnici, vypracovať projekt včas či ráno prísť na vyučovanie. Určite si z času, stráveného v škole so svojimi spolužiakmi, zoberiete veľa spomienok. A postupne z pamäti vymažete, čo bolo pre vás nepríjemné.

Verím, že dosiahnete v živote vytýčené ciele, budete robiť, čo chcete a čo vás baví. Verím v to, že budete hlavne šťastní a obklopení láskavými a úprimnými ľuďmi. Verím, že budete dobro nielen prijímať, no aj rozdávať.

Dúfam, že k Vám bude komisia tolerantná, pretože budete mať určite veľkú trému. Dokážte jej, že si zo školy nejaké vedomosti odnášate.

Želám vám, milí maturanti, aby ste mali na maturitách šťastnú ruku pri ťahaní maturitných otázok a aby všetko dobre dopadlo!

Natália Fekiačová /1.C/

„Daj každému dňu šancu, aby sa stal najkrajším dňom Tvojho života“
(Mark Twain)

AJ TAKTO SA ŽILO NA HOTELKE V 2. POLROKU ŠK. ROKA 2018/2019

FEBRUÁR

- ✓ hoteláci bodovali na medzinárodnej súťaži Vínny cocktail cup 2019 v Bzenci. Sebastián Ozimák sa stal víťazom a Alex Skýpala držiteľom ceny riaditeľa školy za najlepší nápoj.
- ✓ 7. 2. 2019 navštívila Slovenskú republiku nemecká kancelárka Angela Merkelová a lídri V4. Hoteláci boli pri tom ako súčasť obsluhujúceho personálu.
- ✓ 10. 2. 2019 sa v priestoroch školy plesalo na už tradičnom Plese hotelákov.
- ✓ 23.2. - 2.3.2019 sa Terézia Budkeová a Sarah Sekáčová z 2.A, Jakub Posluch, Jasmína Hlbocká a Leontína Kotuš z 2.D zúčastnili projektu Erasmus+. Cieľovou destináciou bola Sicília.

MAREC

- ✓ v týždni písomných maturitných skúšok sa naši Ekohoteláci zapojili do akcie Jarné upratovanie v Piešťanoch.
- ✓ 13. marca prebiehala na našej škole séria odborných workshopov. Žiaci mali možnosť zúčastniť sa a získať nové poznatky na barmanskom, čajovom a medovníkovom workshope.
- ✓ 20. 3. 2019 konzultant firmy Asseco Solutions Slovensko pán Lukáš Danay uskutočnil pre žiakov štvrtého ročníka prednášku, ktorej cieľom bolo aplikačné využitie reštauračného systému Bluegastro a mobilného čašníka Kassandra.
- ✓ 27. 3. 2019 sa študenti našej školy zúčastnili odbornej súťaže BEER BARTENDER JUNIOR v kategórii čašník a kuchár. Naš Sebastián Ozimák sa celkovo umiestnil na 2.mieste. V odbore kuchár - príprava pokrmu s tematikou československej gastronómie na báze piva v modernej úprave našu školu reprezentovali Denisa Nečníková a Matúš Kollár.
- ✓ na súťaži GASTRO KROMĚŘÍŽ 2019 získal Vladko Hrdý v baristickej súťaži 3. miesto. Na svojich prvých súťažiach skončili vynikajúco tiež Timea Havlasová a Terézia Budkeová.
- ✓ aj na GASTRO festivale v Nitre boli hoteláci tradične úspešní.
- ✓ 27. - 31. 3. 2019 absolvovali vybraní študenti III. a IV. ročníka exkurziu do Rakúska so zameraním na strediská cestovného ruchu a nemecký jazyk.

APRÍL

- ✓ žiaci 1. ročníka absolvovali divadelné predstavenie PUNKROCK na Novej scéne v Bratislave.
- ✓ 11. 4. 2019 sa aj naša škola zapojila do celoslovenskej zbierky DEŇ NARCISOV, zameranej na podporu zdravia a boj proti rakovine.
- ✓ 17. 4. 2019 sa uskutočnilo okresné kolo v atletike žiakov stredných škôl v Piešťanoch. Našou najúspešnejšou reprezentantkou bola CHIARA TREVISAN z II. D triedy, ktorá získala dve

zlaté medaily: v behu na 100 m, v skoku do diaľky. Týmto víťazstvami si vybojovala postup na župnú Olympiádu v Trnave.

- ✓ Hotelová akadémia Ľudovíta Wintera v Piešťanoch už po tretíkrát zorganizovala stretnutie mladých somelierov, baristov, čokolatierov, tea tendristov a po prvýkrát aj barmanov, a to vďaka súťaži o Piešťanský pohár Ľudovíta Wintera. V 5 odborných disciplínach si zmeralo sily 102 súťažiacich žiakov stredných škôl zameraných na hoteliérstvo a gastronómiu zo Slovenska i z Českej republiky. Najväčší úspech zaznamenal Dávid Omelka z 3.C triedy, ktorý sa stal víťazom súťaže Slovak barista cup junior. Druhé miesta si vybojovali Andrej Šulka zo 4.D triedy v súťaži Mladý someliér a Jakub Matejovič z 5.B triedy v súťaži Barkultur competition junior. V súčte bodov za všetky súťažné disciplíny sa naša škola umiestnila na 1. mieste a putovný Piešťanský pohár Ľudovíta Wintera sa po roku opäť vrátil na pôdu Hotelovej akadémie Ľudovíta Wintera v Piešťanoch.
- ✓ Andrea Lukáčová a Terézia Varšavová zvíťazili v odbore Cestovný ruch, hotelierstvo a gastronómia, Dominik Fabian získal 2. miesto v odbore Ekonomika a riadenie, Vanessa Kleinová a Daniela Uhrinová budú Slovensko reprezentovať v Českej republike. Taký bol pre nás 41. ročník celoštátnej prehliadky Stredoškolskej odbornej činnosti.
- ✓ hoteláci boli súčasťou FESTIVALU LETECTVA 2019, keď v hlavnom VIP stane poskytovali gastronomické služby pre skoro 600 hostí vrátane významných osobností spoločenského života.

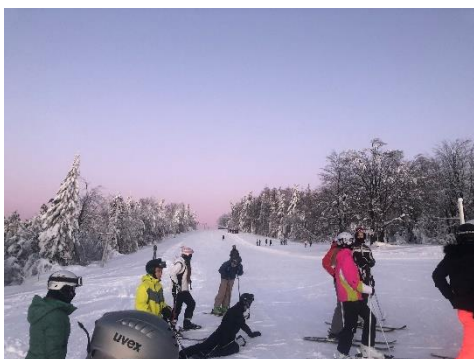
MÁJ

- ✓ 10. máj bol vyhlásený Svetovou zdravotníckou organizáciou za svetový deň Pohybom ku zdraviu /Move for Health/. Cieľom tejto iniciatívy je upozorniť na rastúci počet chronických ochorení spôsobených nedostatkom pohybu. Naša škola pripravila pre žiakov 1. a 2. ročníka pohybové aktivity, počas ktorých žiaci cvičili pod vedením profi trénerov na školskom workoutovom ihrisku Octago.
- ✓ 9. 5. 2019 sa v telocvični školy uskutočnil otvorený turnaj dvojíc v streetballe.
- ✓ súťaž Slovak Barista Cup sa konala v Námestove. Vladimír Hrdý a Dávid Omelka podali opäť štandardne výborne výkony. Petra Chudíková získala cenu za najlepší nápoj a Sára Cagáňová opäť obhájila celkové víťazstvo v kategórii študentov prvých ročníkov.
- ✓ školu navštívila mimoriadna a splnomocnená veľvyslankyňa Indonézie v Slovenskej republike J.E. pani Adiyatwidi Adiwoso ASMADY. Pani veľvyslankyňa ponúkla škole spoluprácu v podobe workshopov šéfkuchára z Indonézie a možnosti budúcich stáží pre našich študentov.

„Duša sa zafarbí farbou svojich myšlienok.“
(Marcus Aurelius)

LYŽIARSKY VÝCVIK I. A + I. B

Dňa 21.1. až 26.1. 2019 sa žiaci prvých ročníkov zúčastnili lyžiarskeho výcviku v stredisku Veľká Rača – Oščadnica.

V deň odchodu sme sa stretli na recepcii školského internátu, kde sme počkali na profesorov, dochádzajúcich a autobus. Potom sme sa presunuli k autobusu, kde nás už čakal pán vodič, ktorý začal nakladať do kufra batožinu. Keďže vecí však bolo viac ako cestujúcich, ešte pred

odchodom nastal prvý z problémov. Niektoré lyže, snowboardy a kufre museli byť v uličke autobusu. Posadali sme si na sedadlá a cesta sa mohla začať.

Jazda v autobuse trvala nejakú tú dobu, no so super náladou nám všetkým rýchlo ubehla. Po príchode na miesto sme boli veľmi milo zaskočení. Krásne slnečné počasie, veľa snehu, úžasná príroda a, samozrejme, zima. Našu batožinu sme preložili do ratraku, ktorý nám ju vyviezol až k chate. Niektorí šli najprv do požičovne lyží, aby si požičali výstroj. Kto chcel, mohol počkať na lanovku a vyviezť sa ňou až k chate. Niekoľko odhodlaných jednotlivcov sa rozhodlo, že k

chate dôjde pešo. Výstup to bol síce náročný, no príroda okolo nás bola nádherná. Všade sneh, stromy a ticho.

Po príchode do chaty sme sa ubytovali a zabývali vo svojich izbách. Keď sme si oddýchlí, obliekli sme si otepľovačky, zobrali lyže a vyšliapali kúsok svahu. Postupne sme predviedli svoje lyžiarske schopnosti alebo neschopnosti a podľa toho nás rozdelili do skupín. Vrátili sme sa do chaty, kde nás už čakala prvá večera. Po nej sme mali voľný program. Pozerali sme filmy,

rozprávali sa alebo zoznamovali s tými, ktorých sme ešte nepoznali.

Ďalšie ráno nás čakal budíček, rozcvička v príjemných -17°C a následne na to raňajky. O desiatej sme vyšli na svah a rozdelili sa do skupín. Začali sme s lyžovaním. Dolyžovali sme okolo dvanástej, prišli na chatu a išli na obed. Poobede sme zasa vyšli na svah a prehánali sa na lyžiach v objatí krásnej prírody a čistého vzduchu až do večere. Večery sme trávili

v dobrej nálade, pri hudbe a v spoločnosti kamarátov.

V stredu sme zas prelyžovali celý deň. Večer sme mali možnosť kúpať sa v kadi s horúcou vodou a vychutnať si výhľad na zasnežený nočný les, ktorý obklopoval zjazdovky. Štvrtok sme strávili viac oddychom ako lyžovaním. Tretí deň vraj býva kritický, lyžiari sú unavení, ľahšie môže dôjsť ku škaredému zraneniu. Hrali sme rôzne hry, tí, ktorí chceli, mohli ísť na prechádzku do lesa a niektorí sa liečili z chorôb.

Nadišiel posledný celý deň strávený na svahu.

Myslím, že hovorím za všetkých prvákov, keď poviem, že tento lyžiarsky kurz nemal chybu. Zároveň chcem poďakovať všetkých pánom profesorom a aj pani profesorke, ktorí tam s nami boli, za krásny týždeň strávený so super ľuďmi v lone prírody.

Uvedomovali sme si, že o pár hodín odchádzame, a tak sme chceli deň využiť naplno. Počasie si to asi uvedomovalo tiež. Bolo zamračené, vôkol nás sa vznášala jemná hmla a snežilo. No ani to nás neodradilo si tento deň užiť ešte viac ako všetky ostatné. Niektorí odhodlanci z nižších skupín sa rozhodli zdolať aj tie najťažšie svahy a možno i prekonať svoj strach. Všetci sme sa snažili tráviť na svahu toľko času, koľko sa len dalo. Po večeri sa niektorí ešte naposledy išli okúpať do kade a iní sa rozhodli radšej začať si baliť veci.

Ďalší deň po raňajkách sme postupne začali nakladať našu batožinu opäť do ratraku. Ale tentokrát sme všetci išli dole pešo. Pod svahom na parkovisku nás už čakal autobus, ktorý dovezol druhú polovicu prvákov. Vymenili sme batožinu, tú našu sme naložili do autobusu, a vyrazili naspäť do Piešťan. Síce nám niektorým bolo ľúto, že už ideme, no ani v autobuse nebola zlá nálada. Pesničky najrôznejších žánrov sa ozývali celým priestorom a my sme sa rozprávali, smiali a spomínali na naše pekné zážitky, ktoré sme prežili počas týždňa.

Richard Mlynárik /1.B/

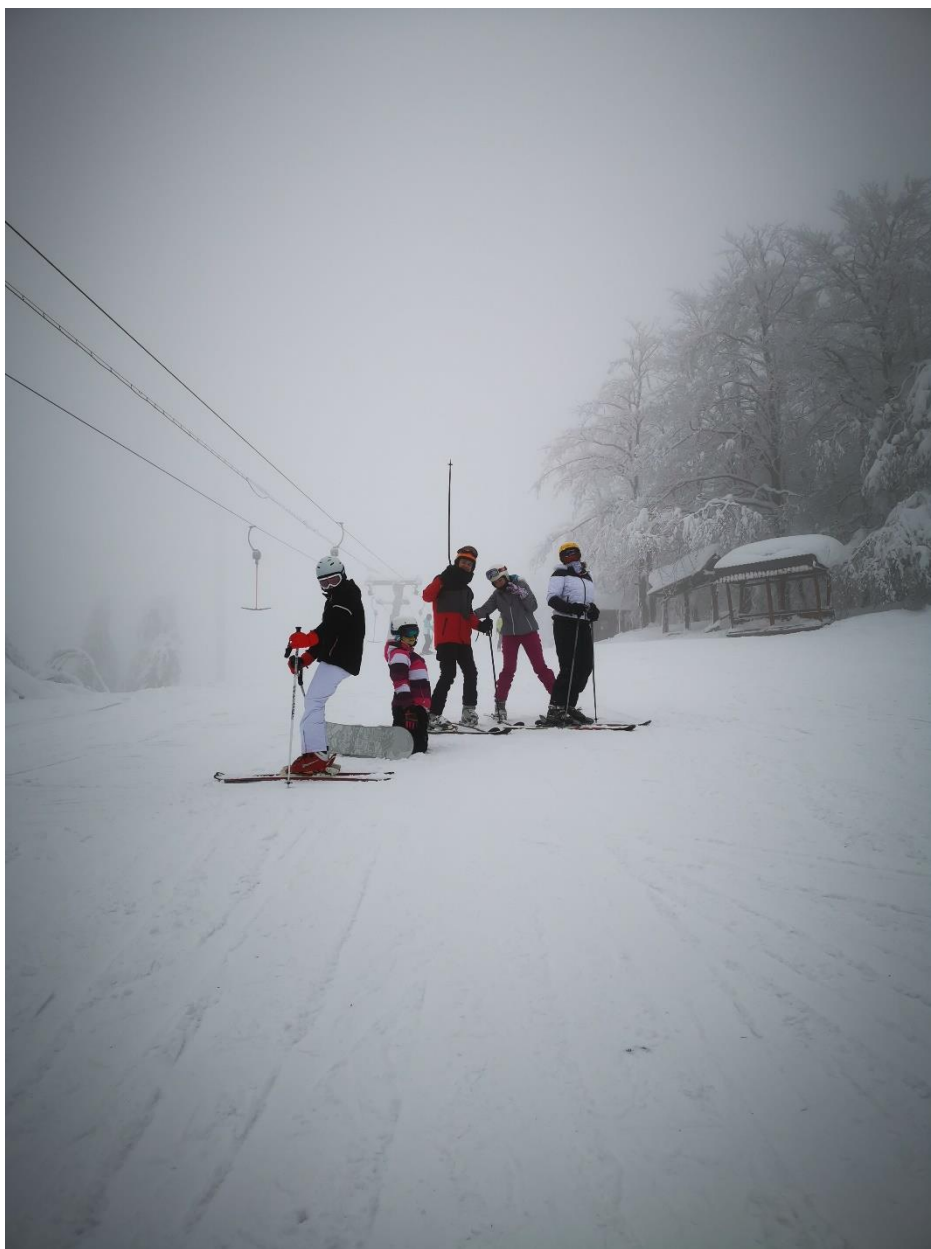
LYŽIARSKY VÝCVIK I. C + I. D

Náš lyžiarsky výcvik sme absolvovali na konci januára 2019. Cesta autobusom na miesto činu bola dosť nudná a dlhá. Všetci počúvali pesničky alebo jedli.

Po príchode do Oščadnice sme tri hodiny mrzli vonku, pretože sme čakali, kým sa naložia veci na ratrak. Mnohí z nás mali v tej treskúcej zime už smrť v očiach a takmer si necítili končatiny. V autobuse aj tak ostali dva kufre, čo nebolo veľmi príjemné, ale ten medzitým už odišiel a my sme boli na ceste na hrebeň kopca lanovkou.

Keď nás lanovka vyviezla na hrebeň, čakali sme, kým príde ratrak s našimi vecami, čo trvalo dosť dlho, ale nikto nezmrzol, našťastie.

Až na to, že bola neustále zima, miesto, kde sme sa ocitli, bolo krásne. Z chaty bol nádherný výhľad. Aj keď nám

ho väčšinu času zakrývala hmla alebo oblaky, ktoré boli až príliš nízko.

Jeden deň sme mali fakt super. Ráno sme vstali a išli na rozcvičku a slnko akurát vychádzalo spoza kopcov. Bolo to nádherné a niektorí vraveli, že to slnko vyzeralo, ako keby sa po oblohe rozlievala láva. Podaktorí

spravili aj pekné fotky. To bolo asi to najkrajšie na celom pobyte.

Najhoršie bolo sprchovanie. Tri sprchy a dve toalety. Vždy tam bol taký rad, že zopár žiakov sa radšej sprchovalo ráno. Lenže občas netiekla ani teplá voda, čo bolo ešte horšie. No mali sme možnosť sa po poobednom lyžovaní ísť kúpať

do kade. Niektorí tú príležitosť využili a ešte sa aj dobre vyvávali v snehu. Našťastie nikto neochorel. Teda ak nepočítam jedno dievča, ktoré ochorelo hneď, ako sme prišli.

Stal sa aj taký horší incident. Jedna študentka na snowboarde zle spadla

a hovorilo sa, že má otras mozgu, lenže nakoniec bola v poriadku a nebolo to až také vážne.

Každý večer sme mávali minimálne dve hodiny spoločenský večer, kedy sme všetci sedeli v jedálni a čakali sme, čo vymyslí služba dňa. Občas vymyslela aj niečo zábavné, ale zväčša si každý robil, čo chcel. My sme napríklad hrávali karty. Služba musela každé ráno tiež vstať a všetkých zobudiť, no a večer zasa musela skontrolovať, či sú všetci vo svojich izbách. Ak niekto nebol, museli ho nájsť a priviesť na izbu.

Raz, keď sme mali spoločenský večer, k nám prišiel záchranár horskej služby. Začal nám vysvetľovať, aké je zložité zraneného zo svahu odviezť do nemocnice.

Potom nám vysvetľoval, čo všetko je potrebné na prežitie v lavíne alebo na záchranu niekoho, koho pochovala lavína. Bolo to zaujímavé a na druhý deň prišiel znova, aby nám ukázal batoh, ktorý používajú na záchranu pred lavínou. To ma zaujalo.

Večere... No, tie neboli najlepšie a ani raňajky. Avšak keď sme boli hladní, museli sme zjesť, čo bolo.

Na úplnom začiatku výcviku nás postavili všetkých na lyže a podľa toho, ako sme prešli kúsok svahu, nás zaradili do tímov.

V prvom boli tí najlepší, ktorí sa nepotrebovali nič doučiť.

a v poslednom boli takí, ktorí nikdy predtým na lyžiach nestáli. Veľa ľudí, čo bolo v štvorke, sa naučilo lyžovať. A ostatní si vylepšili svoje schopnosti.

Večierka bola o desiatej, ale samozrejme, sme boli všetci hore dlhšie. Po večeroch bola vždy zábava a nikto sa nenudil, lebo sme mohli konečne robiť, čo sme chceli.

Bol to zaujímavý lyžiarsky, všetci sme si ho užili. Cesta späť bola rovnaká ako cesta tam. Až na to, že tentokrát nikomu nezabudli kufre. To by bola katastrofa. V autobuse sa riešilo napríklad to, komu sa páčilo a prečo alebo komu sa nepáčilo. Niektorých sme vysadili po ceste. Do Piešťan

V druhom boli tí, ktorí sa vedeli dobre lyžovať, ale mali ešte nejaké tie nedostatky. Tretí tím tvorili lyžiari, čo stáli na lyžiach druhýkrát a mali základy. No

sme prišli asi o dve hodiny skôr, ako sme mali. Každý sa vrátil živý a celý, myslím, že to je asi najpodstatnejšie.

Barbora Šeligová /I.C/

PUNKROCK PO DRUHÝKRÁT

Aj počas tohto školského roka sme my hoteláci navštívili divadelné predstavenie známeho britského autora školskej drámy Simona Stephensa, ktorú uvádzajú divadlá na celom svete a ktorá prirodzeným a mladému divákovi blízkym jazykom hovorí o tolerancii a násilí.

Na hodine slovenského jazyka a literatúry sme sa už vopred dozvedeli, že predstavenie bude v skutočnosti zobrazovať predovšetkým problém šikany, varovať pred touto agresívnou formou správania sa mladých ľudí. Hra rieši problémy a životný štýl skupiny dnešných tínedžerov, ktorí sa pripravujú na maturitu a plánujú ďalšie štúdium. Sú šťastní aj otrávení zo života, zo školy, z rodičov... Premýšľajú o svojej budúcnosti. Hľadajú sami seba. Po príchode novej spolužiačky sa zmenia ich dovtedajšie vzťahy a staré priateľstvá sú vystavené skúške...

Divadelné predstavenie na Novej scéne v Bratislave zaujalo veru aj nás.

Spolu s ostatnými triedami 1. ročníka sme vyrazili ráno spred futbalového štadióna. Do cieľa sme sa dostali asi po dvoch hodinách kvôli dopravnej zápchke.

V Bratislave sme dostali asi na hodinu a pol rozchod, ktorý niektorí využili na rýchle nákupy či návštevu McDonaldu. Ja aj moji kamaráti sme sa tam fajnovo najedli. Potom sme už spokojne vykročili smerom k divadelnej budove.

Na scéne sme videli mladých talentovaných slovenských hercov, ktorí sú známi aj z rôznych televíznych projektov. Používali drsnú reč, no ako sme sa po predstavení zhodli, ešte stále jemnú na dnešné pomery a slovník mladých ľudí. Ich problémy pripomínali tie naše...

Hlavný hrdina mal komplikovaný vzťah sám so sebou, nevedel sa zaradiť do kolektívu spolužiakov, túžil po pozornosti, láske, blízkosti dievčaťa, ktoré sa mu páčilo. Nevysporiadaný

s minulosťou, odvrhnutý spolužiačkou, sklamaný sa stal nakoniec vrahom. Vrahom, ktorý vraždil, lebo dostal tú možnosť... Napriek tomu aj naďalej sníval o budúcnosti, rodine, zázemí, bežnom živote manžela, otca, naplnenom šťastím, spokojnosťou, radosťou, prácou. Pozabudol však na to, ako sa dá takto bezstarostne žiť s výčtkami svedomia, ťarchou minulosti. Dá sa to vôbec? Idea hry je veľmi silná. Prinúti človeka premýšľať. Ako ovplyvňuje

náš život detstvo, rodinné zázemie, medziľudské vzťahy? Ako sa dá pomôcť duševne zranenému človeku? Ako ubrániť šikanovaného spolužiaka? Paradoxne, šikanovaný chalan sa správal azda najnormálnejšie, najvyrovnanejšie, najvyspelejšie spomedzi skupiny stredoškolákov.

Po záverečnej scéne sme ešte absolvovali besedu s odborníkom – psychológom, ktorý sa zaoberá prevenciou šikany. Hru nám pomohol lepšie pochopiť. Zhovárali sme sa o motívoch konania postáv. Povedal nám aj pár zaujímavých informácií z praxe, štatistík. Napríklad, že až 7. človek v poradí reálne pomôže niekomu, kto je cieľom šikany. Je to smutné.

Omámení tým, čo sme zažili, sme nastúpili do autobusov a zamierili späť do Piešťan.

Michal Slezák, Maximilián Šlosárik /I.C/

EXKURZIA NA MOHYLU M. R. ŠTEFÁNKA A ČACHTICKÝ HRAD ALEBO KEĎ VÁS HOSTÍ BÁTHORYČKA A SPOMÍNATE NA NAJVÄČŠIEHO SLOVÁKA

Do nepriaznivého počasia sme ráno 13. mája 2019 vykročili za dobrým výletom, hoci chvíľu znepokojení z vetra a dažďa, atypického pre tento už takmer letný mesiac. Exkurzie sa zúčastnili študenti celého prvého ročníka a dvoch tried druhého ročníka – II.A a II.D. Bolo nás teda viac ako dosť.

Autobusmi sme prišli až na námestie pod Čachtickým hradom, do srdca obce

Čachtice. Počasie sa o trochu síce zlepšilo, no stále nám ktovieako neprialo. Sprievodkyňa a sprievodca z miestneho obecného úradu rozhodli, že nie je vhodné navštíviť hrad, nakoľko hore fúkalo ešte viac, navyše tam bolo šmykľavo. Alternatívnym

programom bolo práve preto temné čachtické podzemie, ktoré sa ako pavučina rozprestiera pod celou obcou.

Chodby začali vznikať niekedy začiatkom 16. storočia.

Z pôvodných vínnych pivníc vybudovali obyvatelia rozsiahly viacposchodový systém chodieb dlhý niekoľko kilometrov. Podzemie bolo vhodné aj na dlhší pobyt, ľudia v ňom mali uskladnené ovocie, ľadovne s potravinami a zbožné jamy s obilím. Po celé stáročia poskytovalo ochranu pred vojnovými udalosťami, naposledy slúžilo počas 2. svetovej vojny. Postupne potom strácalo význam. V súčasnosti sa zachovala len jeho časť pod

bývalou prešovňou vína, ktorá patrila A. Báthoryovej.

Vedeli ste, že v Čachticiach sa dá absolvovať aj takáto prehliadka?

Vonku pred vstupom sme dostali pokyny, základné informácie. Sprievodca vyzval zopár dievčat, aby nám svietili na cestu, ukazovali smer, boli akoby smerovými tabuľami.

Po tom, čo som vošla dnu, sa ma zmocnil zvláštny pocit z tmavých a chladných chodieb. Všade len samá hlina, klenby, nízke a úzke uličky, ktoré sa rozvetvovali mnohými smermi. Nebyť spomínaných dievčat – osvetľovačiek, veru neviem... Bolo by ľahké zablúdiť do jednej z čierno čiernych chodbičiek a stratiť sa. Pred

nami sa odkrývali dobové artefakty a nástroje, v jednej z chodieb bola okrem iného aj podobizeň najznámejšej obyvateľky Čachtického hradu Alžbety Báthoryovej. Bola obkolesená postavami mladučkých dievčat, v rohu

stála železná panna, obľúbený mučiaci nástroj, kulisy boli osvetlené červeným svetlom. Môj spolužiak mi tiež pobyt v podzemí nespríjemnil, keď ma zatiahol do „uličky utrpenia“. V hlave sa mi premietali všetky hororové

scenáre, ktoré sa však premenili len na zbytočný strach ukončený cestou späť nahor na denné svetlo. Aj ten sa potom definitívne rozplynul nastúpením do autobusu.

Našou ďalšou zastávkou bolo Bradlo a návšteva Mohyly generála M. R. Štefánika.

Architektom tohto pamätníka je Dušan Jurkovič. Jeho slávnostné odhalenie sa uskutočnilo 23. septembra 1928 počas celonárodnej slávnosti. Mohyla je symbolom slobody a samostatnosti slovenského národa. Štyri obelisky na rohoch predstavujú štyri obete leteckého nešťastia a štyri krajiny, v ktorých Štefánik pôsobil.

Súčasne s informáciami sme si vychutnávali aj dych berúci výhľad na okolitú prírodu. Tento moment sme zvečnili aj fotografiou, kvôli ktorej niektorí chalani neváhali vyskočiť jeden druhému na plecía.

Uzimení a podaktorí aj premoknutí či zablatení sme sa už celkom tešili na cestu autobusom, ktorý nás odviezol späť do Piešťan.

Aj napriek nepriazni počasia môžem skonštatovať, že sa naša exkurzia vydarila a opäť sme zažili niečo nové.

Ema Panáková /I.C/

Milan Rastislav Štefánik

- Narodil sa 21. júla 1880 v Košariskách pri Bratislave v konzervatívnej rodine evanjelického farára
- Po štúdiách na evanjelickom lýceu v Bratislave a gymnáziu v Szarvasi odišiel do Prahy, kde najprv študoval stavebné inžinierstvo a v rokoch 1900 - 1904 astronómiu. Na vtedajšie časy to bol dosť extravagantný odbor.
- V novembri 1904 odišiel do Paríža, kde sa stal uznávaným meteorológom v tíme špičkového astrofyzika Julesa Janssena v slávnom observatóriu Meudone. Už v prvých rokoch publikoval 12 vedeckých prác. Zúčastnil sa na niekoľkých výpravách na Mont Blanc, kde pozoroval Slnko a Mars. Pozorovania robil aj v Španielsku, Turkestane, Brazílii a Tichomorí. Navštívil mnohé miesta, kde zakladal meteorologické stanice. Cez toto povolanie sa mu podarilo nadviazať mnohé dôležité diplomatické kontakty, ktoré neskôr počas vojny využil pri získavaní uznania československého zahraničného odboja. Ako hvezdár získal viac prestížnych vedeckých ocenení.
- V roku 1912, v čase keď pracoval vo francúzskej hvezdárni, získal aj francúzske občianstvo.
- Prvá svetová vojna zastihla Štefánika v Maroku. Vrátil sa do Francúzska, kde absolvoval letecký výcvik a v máji 1915 bol odvelený na front.
- Vo februári 1916 založil v Paríži spolu s Masarykom a Benešom Národnú radu československú, vrcholný orgán česko-slovenského zahraničného odboja, ktorého cieľom bolo vytvorenie samostatného Československa. Štefánik zorganizoval, aby Masaryka prijali dôležití ľudia.
- Štefánikovi sa podarilo vytvoriť a dosiahnuť uznanie československej armády (mala už 100 000 vojakov). Vo Francúzsku si dokonca vyslúžil hodnosť generála.
- Mimoriadne ťažké bolo obdobie od jesene 1918 do jari 1919, ktoré strávil spolu so svojím priateľom a podporovateľom, francúzskym generálom Mauriceom Janinom v česko-slovenských légiách na Sibíri. Bol sklamaný z vývoja po roku 1918, s Masarykom a Benešom mali názorové nezhody. Štefánik bol síce čechoslovakista, ale pred republikou uprednostňoval parlamentnú monarchiu. V máji došlo k vážnej hádke medzi Benešom a Štefánikom pre orientáciu československej armády.
- Koncom apríla 1919 navštívil Štefánik Taliansko, aby zabezpečil odchod našich zajatcov domov. Po návrate do vlasti sa mal stať ministrom vojny v novej československej vláde. K tomu však neprišlo...
- M. R. Štefánik zomrel pri páde lietadla 4. mája 1919 pri Vajnorochoch. Presná príčina havárie nebola nikdy objasnená. Otáznikov je aj 100 rokov po jeho smrti veľa. S pravidelnou periodicitou sa v médiách objavujú „najnovšie“ a „zaručené“ pravdy o jeho smrti. Jedni hovoria o poruche lietadla, iní o zlyhaní pilota, ťažkých manévrovacích schopnostiach typu lietadla, ďalší o úmyselnom zostrení lietadla, nakoľko sa stal pre niekdajších politických spojencov nepohodlným partnerom. Generál Janin dokonca tvrdil, že svoj život ukončil sám v dôsledku sklamaní a depresie.

Francúzsky generál Janin (jeho svedectvo zverejnil historik Dušan Kováč): Štefánik spáchal samovraždu. Bezprostredným dôvodom bolo sklamanie a depresia, vyvolaná neúspešnou sibírskou misiou z konca roku 1918 v kombinácii so stále sa zhoršujúcou chorobou. Jeho vnútorný konflikt navyše umocnila parížska roztržka s Benešom, týkajúca sa zahraničnopolitickej orientácie budúceho Československa. Svojím spôsobom sa cítil aj nedocenený a odsunutý na vedľajšiu koľaj.

- Od útleho mal veku vážne zdravotné problémy - trpel srdcovou slabosťou, mal vážne problémy so žalúdkom. Mnohokrát bol operovaný, mal obdobia, keď pri rozčúlení či vyčerpaní omdlieval aj niekoľkokrát za deň.
- Jeho životnou láskou bola talianska markíza Giulliana Benzoni, s ktorou sa zoznámil, keď bol v nemocnici v Ríme na operácii žalúdka. S Giullianou sa zasnúbil a plánoval sa oženiť. Po jeho smrti pravidelne chodila na jeho mohylu na Bradlo, až do roku 1948, keď jej komunisti tieto návštevy zakázali. Posledný raz bola na Bradle v roku 1968.
- Mnohých zaujíma, ako Štefánik zomrel, no málokoho, ako žil. Podľa historika Dušana Kováča bol mužom kontrastov. Na jednej strane exaktný vedec, na druhej strane lyrik a romantik. Na jednej strane muž 20. storočia, na druhej ostával niekde v storočí predchádzajúcom. Voľnomyšlienkar, ktorý vyrastal v hlboko nábožensky založenej rodine. Cestovateľ a svetobežník, ktorý všade myslel na svoju rodnú vlasť. Bol to predovšetkým človek neobyčajnej vôle. Ak si niečo zaumienil, nehľadal výhovorky, prečo sa to nedá, ale cesty, ako to vykonať.
- M. R. Štefánik sa stal víťazom v celonárodnej ankete Najväčší Slovák, ktorá vyvrcholila 1.5. 2019.

„Nič mi nebolo nemožné, lebo som chcel.“

(Milan Rastislav Štefánik)

GASTROFESTIVAL NITRA

V utorok 26. marca 2019 sme sa my všetci, súťažiaci spolu s našimi pani profesorkami, stretli pred učebňami kuchynkami a začali nakladať všetky potrebné veci do auta. Stres stúpala a v hlave sme mali jedinou myšlienku, že nemôžeme nič zabudnúť.

Cesta bola plná smiechu vďaka nášmu Erikovi, pretože tam, kde je Erik, je zábava ☺.

Súťažili sme v dvoch odboroch, a to kuchár a čašník. V odbore kuchár reprezentovali našu školu Erik Machovič a Lukáš Turanský a v odbore čašník to bol Martin Korčák a Viktória Krajmerová. Na súťaž v obsluhu nás pripravovala pani profesorka Mgr. Silvia Burzalová a kuchárov mala na starosti pani profesorka Bc. Zuzana Španárová.

V ten deň nás čakala Čaša vína, kde sme ako súťažiaci družstvá odprezentovali svoje školy a navzájom sme sa zoznamovali. Prezentácia bola spojená s ochutnávaním rôznych nápojov a pochutín, ktoré si každé družstvo pripravilo. My sme sa rozhodli zaujať tradičnou slovenskou marhuľovicou a slivovicou

a rôznymi slanými koláčikmi, ktoré všetkým veľmi chutili. Za domáce pálenky ďakujeme pánovi profesorovi Ceperkovi a za slané koláčky našim šikovným pani kuchárkam. Čašu vína sme si veľmi užili, spoznali sme nových ľudí a ochutnali ich špeciality.

Na druhý deň nás čakala samotná súťaž. Téma tohtoročnej súťaže znela *On a ona. Dvaja ľudia v oceáne života. Vytvorme im výnimočný svadobný deň plný lásky, krásy a nezabudnuteľného zážitku z nepatrných kúziel gastronómie*. Kuchári mali za úlohu zostaviť menu a pripraviť 6 porcií pre komisiu, na vystavenie a pre VIP hostí. My sme mali za úlohu pripraviť slávnostnú tabuľu na zadanú tému a servírovať menu, ktoré pripravili naši kuchári. Všetko hodnotila odborná komisia.

Súťažiacich družstiev bolo celkovo 6:

- Hotelová akadémia Nitra, Slovensko
- Hotelová akadémia Ľudovíta Wintera v Piešťanoch, Slovensko
- Střední škola společného stravování Ostrava-Hrabůvka, Česko
- Obchodní akademie a Hotelová škola Třebíč, Česko
- Ugostiteljsko-turistička škola Osijek, Chorvátsko
- Collège de la Lys Comines, Belgicko

Kuchári aj my sme mali celkovo 2 hodiny na prípravu menu a slávnostnej tabule. Túto prípravu sme ako obsluha zvládli síce s veľkým stresom, ale ku všetkej spokojnosti. Snažili sme

sa čo najviac vystihnúť tému súťaže, napríklad tak, že sme zvolili stôl v tvare kruhu, ktorý má taký istý tvar ako prstienok. Kruh, rovnako ako symbol nekonečna, nemá koniec ani začiatok a je symbolom večnosti. Do stredu stola sme umiestnili dáždňik. Ak ste si práve pomysleli, že sme si zmýlili tému, nie je to tak. Symbolicky hrá veľkú rolu vo vzťahu. Chráni pred slnkom, pred dažďom, nadmernou žiarou, utrpením i zlom, pretože v živote a taktiež vo vzťahu nesvieti vždy iba slnko. Ten náš bol posiaty kvetmi, pretože láska je kvet, ktorý musíš nechať rásť. Slávnostnú tabuľu dopĺňalo okrem toho veľa ďalšieho tematického inventáru.

Po týchto dvoch hodinách prípravy začali chodiť VIP hostia, ktorých sme usadili a začali so zložitou slávnostnou obsluhou. Medzitým si kuchári všetko stihli pripraviť a po príchode

hostí začali postupne pripravovať jedlá na taniere. Martin začal so sabrážou šampanského, ktorá sa mu veľmi pekne podarila, takže nám kúsok kameňa zo srdca

odpadol. Ďalej sme pokračovali obsluhou, ktorá sa nám s drobnými chybičkami podarila, a tiež nás veľmi potešili pochvalné slová dám, ktoré sme obsluhovali, a aj komisárov. A to len vďaka našej pani profesorky Burzalovej, ktorá nás tak výborne pripravila.

Touto cestou by sme sa pani profesorky Burzalovej chceli za všetko srdečne poďakovať. Svoje úlohy výborne zvládli aj šikovný Erik a Lukáš za pomoci skvelej pani profesorky Španárovej.

Podarilo sa nám umiestniť na 1. mieste v obsluhe, kuchári zasa obsadili krásne 2. miesto.

V neposlednom rade patrí veľká vďaka pánovi riaditeľovi Ing. Ladislavovi Blaškovičovi, že nám poskytol možnosť zúčastniť sa na Gastrofestivale Nitra 2019 a za získanie mnohých skúseností a zručností, ktoré iste využijeme ☺.

Viktória Krajmerová /III.C/

EKOHOTELÁCI sadili staré odrody jabloní a hrušiek aj súťažili

Ovocinárski experti a "Plodobranie"

Dňa 15. – 17. októbra 2018 žiačky Terézia Budkeová z 2.

A triedy a Klára Bobčková z 2.

D triedy absolvovali jesenný 3-dňový ovocinársky kurz vo

Vzdelávacom centre v Zaježovej pri Zvolene v rámci celonárodného pilotného projektu SadOVO. Vzdelávanie je zamerané na oblasť ochrany a starostlivosti ovocných stromov v krajine.

Cieľom je vzdelávať mladých ľudí priamo v prírode a aj samotná výsadba ovocných

stromov v školských areáloch.

Vďaka kurzu v Zaježovej si naše žiačky ozrejmili, aký význam majú staré a krajové odrody ovocných stromov v krajine, prečo sú ohrozené, ako ich chrániť a vysádzať. Súčasťou kurzu bolo tiež objavovanie

vzácných odrôd starých stromov po okolitých lazoch, ktorými žiakov a učiteľov sprevádzal pomológ a odborný garant projektu

Bruno Jakubec z Fakulty ekológie a environmentalistiky vo Zvolene. Na kurze sme degustovali rôzne odrody jabĺk a hrušiek, ktoré ponúkali jedinečné chute, mušty a sušené ovocie. Nasledovalo podujatie s

názvom „**Plodobranie**“, ktoré zorganizovali absolventky ovocinárskeho kurzu Terézia Budkeová a Klára Bobčková pre žiakov a učiteľov partnerskej školy v Bzenci a žiakov 1. ročníka našej školy, aby sa s nimi podelili o získané vedomosti a zručnosti.

Pripravili pre nich ovocinársku výstavu krajových odrôd jabloní a hrušiek, ktoré zmapovali v okolí našej školy a v ovocných

sadoch, ochutnávku čerstvých a sušených jabĺk, šťavy z jednotlivých odrôd, carving fruit

a úžasné chuťovky – koláčky, smoothie, finger food, chutney a veľa iných dobrôt, ktoré pripravili ako degustáciu.

Ďalej prebiehala finálna fáza projektu – výsadba 10 ovocných stromov jabĺk a hrušiek v areáli našej školy. Plánovaná jesenná výsadba bola symbolicky odštartovaná už v Zaježovej zasadením hrušky Merodova maslovka,

ako názorná ukážka toho, ako môžu na školských dvoroch pribúdať ovocné

stromy, ktorých chutné plody budú potom zbierať a využívať ďalšie generácie žiakov.

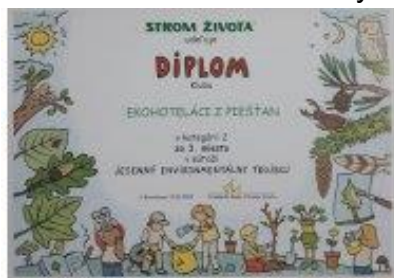
Ekohoteláci získali 3. miesto v súťaži „Jesenný environmentálny trojboj“

V jesennej súťaži vyhlasovateľ o. z. Strom života zlúčil viaceré súťaže do jednej komplexnej a dal nám na realizáciu súťažných úloh viac času.

Témou trojboja boli stromy. V prvej časti súťaže sme sa s vybranými stromami zoznamovali, v ďalšej sme bližšie zisťovali situáciu v našom okolí a v poslednej tretej časti nás úlohami vyzval ku konkrétnym činom.

Jesenný environmentálny trojboj bol pre ekohotelákov veľkou výzvou. Každú úlohu

vykonávala iná skupinka žiakov z prvých ročníkov, a tak sa trojboja mohli zúčastniť viacerí.

Na začiatku sme si vytvorili plán, ktoré úlohy sa žiaci z jednotlivých skupín pokúsia vyriešiť. Niektoré úlohy boli pre nás jednoduchšie a iné náročnejšie. Prínosom bol úžasný pocit z dobre vykonanej práce a aj to, že sa noví žiaci na našej škole lepšie spoznali pri vykonávaní aktivít a úloh. Dozvedeli sa o okolí a navštívených parkoch podstatné informácie - v akom sú stave, čo je nevyhnutné urobiť, aby boli zdravšie, krajšie a mali sme z nich všetci radosť.

Snažili sme sa, aby sme na našu prírodu boli ohľaduplní a ukázali, že máme prírodu, v ktorej

sme radi a záleží nám na nej, aby sme zachovali všetko rastlinstvo aj živočíšstvo v čo najširšej podobe.

A v máji sa zapojili do súťaže

„Jarný environmentálny trojboj“

Súčasťou bolo 9 úloh, ktorých súčasťou bolo preskúmať minerálne pramene, ich zloženie a využitie, spracovať informácie o škodlivých zlúčeninách v ovzduší, nájsť informácie o tom aké vzácne prvky sa využívajú na výrobu mobilov, vypestovať vlastné kryštály a naučiť sa pri tom základné zlúčeniny, vyrobiť model tuškovej batérie, vyčistiť prameň alebo studničku, vytvoriť písmenkový šalát a chemické pexeso a natočiť video s chemickými prvkami v hlavnej úlohe.

Pozrite sa ako niektoré úlohy ekohoteláci zvládli:

EKOTOPFILM - ENVIROFILM

Medzinárodný filmový festival
Ekotopfilm – Envirofilm

zavítal v utorok 12. februára do Elektrárne Piešťany. Zúčastnili sa ho aj naši žiaci 1. B a 1. C triedy. Pre návštevníkov bol pripravený pestrý program dokumentárnych filmov, ktoré preniesli diváka prostredníctvom filmového plátna do divokej prírody, ale aj priamo do centra nelegálneho obchodu.

Filmový program poskytol pohľad nielen na problémy, ktoré sužujú naše životné prostredie, ale aj ich riešenia

a úspešné príbehy záchrany - odhalil čierny trh so slonovinou alebo spôsob náhrady jednorazových plastov.

Program bol obohatený o zaujímavú diskusiu Palmový olej a pytliactvo – Je Sumatra raj alebo peklo na Zemi?, ktorá priblížila problematiku vypaľovania dažďových pralesov pre plantáže

palmy olejnej a tiež bezohľadného pytliactva.

Cieľom festivalu je inšpiratívnym spôsobom meniť správanie spoločnosti vo vzťahu k životnému

prostrediu a vytvárať priestor k otvorenej diskusii o otázkach trvalo udržateľného rozvoja. V rámci celoročnej tour prináša festival Ekotopfilm – Envirofilm do regiónov Slovenska výber najlepších filmov aktuálneho ročníka.

„Naša spoločnosť sa mení, naše prostredie je už iné. Obdobie, ktoré v súčasnosti žijeme, je výrazne ovplyvnené ľudskou činnosťou. Vidíme to v našich festivalových filmoch každý rok. Tento rok premietame niekoľko filmov, ktoré dokazujú, že naša planéta je už odlišná, ako sme ju poznali. Ľudia často myslia iba na svoj komfort a neplánujú zmeniť svoj životný štýl. My sa snažíme verejnosť inšpirovať k zmene,“ upresnil zmysel podujatia generálny riaditeľ festivalu Peter Lím.

JARNÉ ČISTENIE MESTA PIEŠŤANY

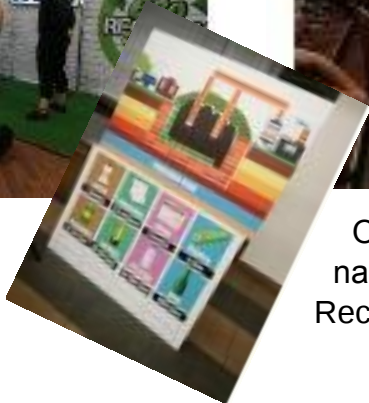
Mesto Piešťany každoročne organizuje jarné čistenie mesta v spolupráci so základnými a strednými školami. Jarné upratovanie má v Piešťanoch už tradíciu. V týždni písomných maturitných skúšok sa aj naši Ehohoteláci zapojili do tejto akcie. Plastové a sklené fľaše, obaly z potravín, polystyrén, ale aj plechovky, kusy oblečenia a obuvi – aj tento odpad vyzbierali naši žiaci na brehoch Váhu a na Lide.

ECO TOUR

Všade okolo nás sa hovorí o recyklácii, separácii, zbytočných obaloch, či uvedomelom nakupovaní.

Aká je cesta odpadu a ako obmedziť jeho tvorbu?

Odpovede na tieto a ďalšie otázky naši žiaci v interaktívnom programe "ECO Recykluj TOUR" s Tomasom Puskailerom.

PRAVIDELNÉ UPRATOVANIE ŠKOLSKÉHO ÁTRIA A AREÁLU

Okrem všetkých týchto aktivít ekohoteláci upratujú školské átrium a areál záhradného parku v okolí našej školy. V záhradnom parku sa pravidelne čistí, zametajú sa opadané listy, zbierajú sa popadané konáre, vysádzajú sa nové drevité porasty, jarne kvietky a zeleň. Ekohoteláci pomáhajú vlastným úsilím vyčistiť a skrášliť areál našej školy, a tým vytvoriť okolie svojej školy krajšie a čistejšie.

A výzva na záver:

Skúsme to 30 dní inak!

Máme iba jednu planétu a ak si ju chceme uchovať a naďalej na nej žiť, musíme sa k nej lepšie správať. Poďme sa zmeniť! Vyskúšajme jednoduché a finančne nenáročné riešenia, vďaka ktorým budeme žiť udržateľnejšie. Aj malou zmenou môžeme zmeniť svet.

Kampaň Platformy mimovládnych rozvojových organizácií s názvom **No nekúp to!** spája jednotlivcov, firmy, obchodné reťazce, pracovné

kolektívy, neziskové organizácie, mestá aj štátny sektor v snahe znížiť počet plastového odpadu, nakupovať s rozumom a myslieť pritom aj na ľudí, ktorí veci, ktoré potrebujeme, vypestovali a vyrobili.

Počas tridsiatich dní sa pokúsime správať ohľaduplne k našej planéte a životnému prostrediu. Veríme, že sa pridáte. A že aj po ukončení kampane budeme všetci pokračovať v zodpovednejšom prístupe

k prírode. Ak chceme dosiahnuť zmenu, musíme ťahať za jeden povraz. Čím nás bude viac, tým sa bude našej planéte ľahšie dýchať.

Rozumným a zodpovedným nakupovaním ochránime ľudí aj prírodné zdroje. Obmedzením používania zbytočných plastov znížime množstvo produkovaného odpadu.

Prijmite našu výzvu a vyskúšajte si mesiac bez zbytočných plastov!

- *Na mesiac skúsme obmedziť všetky zbytočné plasty v našom živote!*
- *Už si viac nebaľme banány do sáčkov!*
- *Zahodíme slamky!*
- *Vyhýbajme sa plastovým fľašiam na jedno použitie!*
- *Vymeňte ste plastovú tašku za textilnú!*

Aj malá zmena môže mať veľký účinok!

A v čom je problém?

Najlepší odpad je ten, ktorý vôbec nevznikne. Našu planétu sme zaplavili plastami. Ich používanie je pre nás jednoduché. No rozkladajú sa tisíce rokov. Mikroplasty už jeme v telách rýb a pijeme vo vode. Za pohodlie platíme jedni v našom životnom prostredí.

Doba plastová musí skončiť!

„Tvoje myšlienky sa stávajú tvojimi slovami, tvoje slová sa stávajú tvojimi činmi, tvoje činy sa stávajú tvojimi zvykmi, tvoje zvyky sa stávajú tvojimi hodnotami, tvoje hodnoty sa stávajú tvojím osudom.“
(Mahátma Gándhí)

„Ak chceš realizovať sny, prebud' sa!“
(Joseph Rudyard Kipling)

A NA ZÁVER TROCHU LITERATÚRY

Víťazná poviedka školskej literárnej súťaže

„Nehovor hop, kým nepreskočíš“

Vždy som sa zaujímala o šport. Od malička som sledovala s rodičmi športové zápasy v televízore. Rodičia mali tušenie, že zo mňa vyrastie športovkyňa, keď ma vídali sledovať obrazovku s otvorenými ústami. Každý deň som trávila chvíle, napodobňujúc pohyby športovcov, ktorých som videla v televízore. Bola som unesená už len pohľadom na nich.

O pár rokov neskôr ma rodičia prihlásili na futbal. Bol to jediný športový krúžok na našej škole. V takom mladom veku ma nechceli pustiť nikam ďaleko od domova. Nemali sme na škole samostatný dievčenský tím, tak som hrávala s chlapcami. Ako plynul tréning za tréningom, zistila som, že futbal nie je športom, ktorý ma naplňa. Nenašla som v ňom samu seba. Odišla som z tímu.

Moji rodičia jedného dňa videli oznam na internete. Miestny klub robil nábor a prehliadky rôznych športov.

„Pôjdeme tam, že?“ s nadšením som vykrikla.

„Ak chceš, tak áno,“ usmiali sa na mňa obidvaja.

Akonáhle som vstúpila do budovy, moje oči sa rozžiarili. Stánky, prezentujúce rôzne športy, boli rozmiestnené po celej budove. Zástupca každého odvetvia rozdával letáky a informoval ľudí o konkrétnej pohybovej aktivite. Nevedela som, čo si skôr pozrieť.

„Ahoj, malička!“ oslovil ma jeden pán.

„Vyzeráš byť veľmi zaujatá športom. Nechcela by si skúsiť gymnastiku?“ usmial sa na mňa.

„Gymnastiku? Hmm, o tom som nikdy nerozmýšľala,“ zamyslela som sa.

„Mohla by si to aspoň vyskúšať. Máme prvotriedne vybavenie, tých najlepších trénerov a tiež dobrý kolektív. Zúčastňujeme sa rôznych súťaží a tento rok náš tím postúpil do svetového kola v gymnastike.“

„A čo by to stálo?“ ozval sa hneď môj otec.

Moji rodičia sa dohadovali, zatiaľ čo mne v hlave vírili myšlienky. Predstavovala som si seba, ako robím premety, kotrmelce, chodím po kladine a tancujem.

„Chcela by som to skúsiť!“ vyhrkla som zo seba.

Rodičia sa na seba neisto pozreli a vzali si kontakt a propagačný leták od toho pána.

„Ešte sa o tom porozprávame. Zatiaľ si poprezeráme ostatné športy.“ Mama ma chytila za ruku a pokračovalo sa v hľadaní. Dostali sme sa až na koniec budovy, kde bola veľká telocvičňa. Každý mal kúsok pre seba, kde predvádzal najlepšie kúsky. Zbadala som kladinu a jednu dievčinu na nej. Vznášala sa ako anjel. Pohybovala sa po tom úzkom drevenom brvne s istotou a sebavedomím. Nemohla som od nej odrhnúť zrak. Vtom som si uvedomila, že je to to pravé pre mňa.

„Toto je to, čo chcem robiť!“ ukázala som na dievčinu. Mama s otcom sa na seba pozreli súhlasným pohľadom. Tam začala moja cesta gymnastiky.

Začiatky boli ťažké. Najprv som musela cvičiť svoje telo k ohybnosti. Prihlásila som sa v staršom veku než ostatní žiaci, a tak sa mi trénovalo trochu horšie. Závidela som ostatným, ako dobre im to ide. Obzvlášť jednej dievčine menom Viktória. Bola síce iba o rok staršia odo mňa, ale trénovala už od malička. Keď som ju videla trénovať, uvedomila som si, že chcem byť taká dobrá ako ona. Bola mojou inšpiráciou. Tak som trénovala tvrdo každý deň.

„Čo to robíš, Valéria?“ nahnevane skríkla na mňa trénerka.

„Cvičím,“ odvrkla som.

„To vidím. Ide však o to ako.“

„Nerozumiem,“ nechápavo som hľadela na trénerku.

„Vidím, o čo ti ide, Valéria,“ zvrtila hlavu smerom k Viktórii, „chceš byť ako ona.“

„A je na tom niečo zlé?“ pokrčila som ramenami.

„Nie je nič zlé na tom mať vzor, ku ktorému vzhládaš, ale nemala by si byť presne taká istá. Nikdy nebudeš lepšia ako Viktória, keď ju budeš napodobňovať. Keď chceš byť lepšia, mala by si to dokázať svojím štýlom. Ty vieš, v čom si dobrá a aký štýl ti sedí,“ karhala ma.

„Ale čo ak ju svojím štýlom porazím neviem?“

„Jasné, že teraz ti to nejde. Si začiatočník a Viktória robí gymnastiku už dlhé roky. Môžem ti povedať jedno, máš niečo, čo ona nemá. A to je nadšenie. Máš šancu, len musíš využiť svoj potenciál. Usilovne cvič a poslúchaj moje rady. Zlepšíš sa, uvidíš,“ pískla pískalkou a znova som sa pustila do cvičenia.

Ubehli dva roky. Gymnastika sa stala dôležitou súčasťou môjho života. Poslali ma dokonca aj na pár súťaží. Avšak ešte som nemala možnosť vyhrať. Viktória bola predou mnou vždy. Bola to hviezda nášho klubu. Zmierila som sa s tým, že ju nikdy neporazím, nech sa snažím akokoľvek.

„Zase to robíš!“ skríkla na mňa trénerka.

„Čo?“ nechápala som.

„Napodobňuješ niekoho. Pred pár rokmi som ti to vysvetlila a stále si to nepochopila. Si dobrá gymnastka a týmto si to kazíš.“

„Skúšala som to, trénerka. Nedokážem ju poraziť. Veď to sama vidíte!“ môj hlas zosilnel.

„Keby si sa riadila mojimi radami, už by sa tak dávno stalo. Takto sa ti nepodarí zvíťaziť na najbližšej súťaži! Daj si pauzu a premysli si to!“ Poslala ma na lavičku sadnúť si. Nahnevane som odkračala. Viktória už bola nastúpená pri lavičke s úškrnom.

„Prišla si sa mi vysmievat? Tak to môžeš rovno odísť!“ zvýšila som hlas.

„Nemusíš byť taká nepríjemná. Len som ti chcela dať radu,“ priložila tvár bližšie k mojej, „nikdy nebudeš taká ako ja a nikdy ma neporazíš.“ S týmito slovami ma nechala sedieť na stoličke a odišla.

Hlavou mi začali víriť myšlienky. Ako ju môžem poraziť? A prečo sa o to vlastne snažím? Uvedomila som si, že moja túžba poraziť ju je silnejšia než čokoľvek. Doteraz som si to neuvedomovala. Rozhodla som sa počúvať rady svojej trénerky. Plná odhodlania som začala cvičiť zostavu na súťaž, ktorá je budúci týždeň. Trénerka mi dovolila zostávať po oficiálnych tréningoch.

Prvé dni boli ťažké. Nech som sa snažila hocijako, stále som mala Viktóriu pred očami. Jej pohyby, jej postavu, jej choreografiu. Pustila som si svoju muziku. Hrala po celej miestnosti. Uvoľnená a v pokoji som začala cvičiť. V mojej mysli už nebola Viktória, ale ja. Vnímajúc muziku som robila jeden akrobatický kúsok za druhým. Moje telo sa hýbalo samo. Muzika stíchla. V telocvični sa ozývalo len ťapkanie niečích rúk. Prudko som sa zvrtila. Medzi dverami stála moja trénerka.

„Vedela som, že to dokážeš!“ usmiala sa na mňa.

„Už viem, o čom ste hovorili,“ opätovala som úsmev.

„Pokračuj a uvidíš pozitívne výsledky,“ odišla.

Prečo mi to nenapadlo skôr? Celé tie roky som sa snažila... Odpoveď je ľahká. Nemala som tú správnu motiváciu. Prisahala som si, že túto súťaž vyhrám po svojom!

Na druhý deň sa stalo niečo, čo nikto z nás nečakal. Vedúca strediska si dala zavolať mňa a Viktóriu spolu s našimi trénerkami.

„Čo sa deje, pani Charlot?“ spýtala sa jedna z tréneriek.

„Je mi to ľúto, dievčatá, ale nemôžem vás obe pustiť na súťaž. Prišli mi podklady. Tento rok môže každý klub poslať iba jednu gymnastku,“ povzdychla si.

„Prepáč, Valéria, ale...“ než nestihla dopovedať, skočila som jej do reči.

„Nechajte nás súťažiť o to, kto pôjde!“ sebavedomie zo mňa len sršalo. Načo som trénovala, keď ma toto má zastaviť?

„Ale...“

„Prečo nie? Podľa mňa to je dobrý nápad,“ ozvalo sa. Obe trénerky sa s úškrnom pozreli na seba. O chvíľu sa uškrnula aj vedúca.

„No tak dobre. Ukážte mi, čo máte.“ vyzvala nás.

Nervozita vo mne stúpala. Dohodlo sa na jedinej disciplíne. Skok ponad koňa. Keď ostatní rozmiestňovali žinenky, srdce mi bilo rýchlejšie. Oblial ma studený pot.

„Neboj sa, zvládneš to. Kvôli tomuto si predsa trénovala,“ žmurkla na mňa trénerka.

Podarilo sa mi vystrúhať grimasu, ktorá sa len zdanlivo podobala úsmevu. Rozhodlo sa, že pôjdem ako prvá. Ostatní sa usadili okolo aj s trénermi. Sledovali náš malý súboj.

Na ruky som si dala prášok, aby sa mi nešmykli. Postavila som sa na začiatok dráhy. Srdce mi bilo tak rýchlo, až sa mi zdalo, že mi vyletí z hrude. Zavrela som oči, pomaly upokojila svoj dych. Teraz vyhrám ako ja! Nenechám svoju šancu už nikdy ujsť. Rozbehla som sa najrýchlejšie, ako som vedela. Skočila som na ruky, následne som nohami dopadla na trampolínu. Premetom dozadu sa odrazila od kozy, zatočila som sa dvakrát a dopadla nohami a vystretými rukami na žinenku. Keď som si uvedomila čo som práve spravila, môj dych sa mi zrýchlil. Srdce sa vymklo kontrole. Začula som len potlesk. Odišla som zo žinenky. Pristúpila som k trénerke.

„To bolo úžasné!“ pogratalovala mi.

„Ďakujem,“ nemohla som schovať úsmev.

„Nezabúdaj, že som tu ešte ja! Aj tak to vyhrám. Vždy reprezentujem tento klub. Dokážem presne to, čo aj ty a ešte lepšie!“ zamiešala sa do konverzácie Viktória.

Už bola pripravená na štarte. Rozbehla sa. Zopakovala tú istú sériu ako ja. Lenže pri dopade sa jej šmykla noha. Zle doskočila, čo spôsobilo jej pád pri doskoku.

„To bola fatálna chyba, Viktória, ktorej si sa dopustila. Tým pádom si myslím, že máme víťaza,“ oznámila vedúca. Otočila sa smerom ku mne.

„Dobrá práca, Valéria,“ potriasla mi rukou.

Otočila som sa k Viktórii. Usmiala som sa na ňu a povedala: „Je jedno príslovie, ktoré hovorí, nehovor hop, kým preskočíš.“

Naštvaná odišla z telocvične a ja som v kruhu svojich priateľov oslávila víťazstvo. Nie nad Viktóriou, ale sama nad sebou.

Silvia Bašová /V.B./

„Fantázia je dôležitejšia než vedenie.“
(Albert Einstein)

Oceán

Tak hlboko ako oceán
Ešte hlbšie padá
Kotva čo spomienky ukrýva
Náreky v mori utopia sa

V oceáne pomaly odumiera
A hrdzavie tá kotva
Kotva ktorú hodil tam chlapec
Čo nikdy lásku nepoznal

Väčšie menšie kotvy na dne
A každá jedna ukrýva niečo iné
Kotva ktorú hodilo tam dievča
Čo domov vrátiť sa chcelo

Oceán je krásne miesto
Veľa ľudí miluje ho
Aj keď je tak tajomný
Vedia že ukrýva spomienky

Povedzte však
Koho zaujíma čo kto utopil v ňom?
Len pár ľudí vidí do hĺbky
A oni sami sú tiež vydesení

Poznali bolesť
Ktorú len málokto zažil
Čomu majú veriť
Dávno utopili v ňom

Oceán tajomný a hlboký
Má pre to svoje dôvody
Nech už sú dobré či zlé
Záleží na tom aká kotva doň spadne

Veľa ľudí blúdilo
Veľa ľudí nádej stratilo.
Oceán ich k sebe priviedol
A svoje trápenia hodili doň

Veľakrát sa však stalo
Že do oceánu čo nemalo spadlo
Ľudia utrápení životom
Skočili a boli navždy v ňom

Oceán aj tak
Stále veľké tajomstvo skrýva
Nikto nevie čo je na úplnom dne
Či len kotvy alebo aj city nevinné

Barbora Šeligová /I.C/

„Výsledkom myslenia nemá byť pocit, ale čin“
(Vincent Van Gogh)

Možno

Možno padám,
možno verím,
možno snívam
a možno mŕtva som.

Pretože ma nepočuješ,
keď každú noc plačem?
Čo som spravila,
že takí krutí ste?

Môžete mi to povedať?
Nedokážem sa s tým zrovnat'.
Toľko bolesti
v jednom srdci.

Možno padám,
možno verím,
možno snívam
a možno mŕtva som.

Stále však cítim
všetku tú bolesť,
čo v srdci mojom nosím.
Ako nôž tupý.

Všetko sa rozsýpa,
na milión kúskov padá.
Prázdne pozerám sa
na každý jeden kúsok.

Možno padám,
možno verím,
možno snívam
a možno mŕtva som.

Ja sama to však neviem.
Všetko je tak tmavé,
farby nerozlišujem,
sú len čiernobiele.

Ako anjel padlý
zlomené mám krídla.
Hlbšie do prázdnoty
padám so slzami.

Možno padám,
možno verím,
možno snívam
a možno mŕtva som.

Stále však verím
tým ľuďom, čo zlomili ma.
Sú to tí najbližší,
čo nikdy neublížili by ti.

Pravda je však opak
a veľmi potom bolí.
Veriť im
sa už nedá.

Možno padám,
možno verím,
možno snívam
a možno mŕtva som.

Jazvy, čo mám,
večne ma strašia.
Prajem si,
aby len sen boli.

To však je nemožné,
vraví mi každý hlas
v mojej zmätenej hlave.
Komu veriť mám?

Možno padám,
možno verím,
možno snívam
a možno mŕtva som.

Všetci mi vravia,
v pokoji odpočívaj.
Je toto smrť
alebo len snívam?

Barbora Šeligová /I.C/

Európska únia a Slovensko

Prvého mája hneď dve veci slávime,
Sviatok práce a príchod do Európskej únie.

Vieš koľko rokov sme v únii členom?

15 rokov to bude týmto rokom.

A ako tento celok vlastne vznikol?

Jeden pán Shuman rózny krok podnikol.

Vzniklo Európske spoločenstvo,
začalo sa európske dobrodružstvo.

Najprv ho šesť štátov utvorilo,
dohodu spoločnú uzatvorilo.

Francúzsko, Nemecko, prvé sa spojili,
Benelux i Taliansko sa neskôr zapojili.

Z 28 členov sa dnes únia skladá,
postupne nových členov k sebe prikladá.

Všetci za sebou súdržne stoja,
spoločnými silami sa nikoho neboja.
Žlté hviezdy na modrom podklade,
óda na radosť, pridá nám k nálade.

Držíme pokope, ako treba,
vd'aka Schengenu nám pas netreba.

My sme prišli v 2004. roku,
už 15 rokov sme v tomto celku.

Na Dunaji ohňostroj vystrelí,
oslavy Dňa Európy završí.

Monika Matúšková /II.C/

Ked' je jedlo nepriateľom...

Určite už každého z nás niekedy v živote hrýzlo svedomie. Hrýzlo ťa však už svedomie po každom zahryznutí do tvojho obľúbeného chrumkavého keksíku, či dokonca mrkvy? Dúfam, že nie.

Veľa ľudí si myslelo, že nikdy nebude mať po jedle výčitky. No vyskytli sa problémy, choroba ovládajúca myseľ a teraz ich majú po každom jedle... Ak máš po jedle často výčitky aj ty, nie je to dobre. Ako hovorí jeden múdry citát: „**You know what is actually *unhealthy*? Having guilt, sham and anxiety around food!**“

Ak si ale šťastný a s jedlom, súčasťou nášho každodenného života a súčasťou našej profesie, nemáš žiaden problém, a nechápeš, ako ho niekto môže mať, pokúsím sa ti to vysvetliť.

Bývala veľmi šťastné dievča, prežívala skorú pubertu, chodila na tanečnú a tancovala bez talentu, ale od srdca. Jedla bez výčítiek, ale s obrovskou chuťou. Vstávala s energiou a chodila spať s ešte väčšou. Rada pozerala seriály, písala si brutálne trápny denník, čítala knihy, veľmi rada nakupovala... Každý deň sa smiala tak, až ju od smiechu bolelo brucho a líčka. *Žila*. Potom...

Nie je úplne jasné, ako sa to stalo... Mala prirodzené chute na sladké, no trochu to s ním prehánala. Možno trochu viac. Stále viac a viac. Večne vyjedala zásoby doma i u babky, mienala mamine a otcove peniaze na čokolády, ktoré zvykla naozaj zjesť aj štyri za deň... Priberala. Nie len kilogramy a tuk, ale aj *úzkosť* a *nenávisť* voči sebe. V žilách jej koloval hnev. Hnev na rastúce bruško, bacuľaté stehná a celulitídu.

Ked' sa postavila na váhu, neverila vlastným očiam. Za tri mesiace pribrala *X* kilogramov. Pozrela sa do zrkadla so slzami na krajíčku a nenávisťou, ktorá jej blikala v očiach ako maják. Všade okolo počula sirény hučiace *schudni! schudni! schudni!* Povedala si, že to zašlo príliš ďaleko. *Že chute, ktoré sú bežné, prekročili zdravú mieru. Rozmýšľala o tom, že si ublíži, taký mala na seba hnev!*

Zatvorila oči a dúfala, že to je len sen. Vtom sa v nej objavila taká silná výdrž a schopnosť sebazaprenia, akú dovtedy nikdy nepocítila. Rozhodla sa schudnúť. Tá myšlienka sa jej chytila ako kliešť. Kliešť, ktorý sa prisal na každú bunku v tele a odsával z nej tuk. No *aj všetok zdravý rozum z hlavy...*

Najprv ju ľudia za chudnutie chválili. Páčilo sa im, že začala cvičiť a zdravo sa stravovať a že mala výdrž. Výdrž a *závislosť* však nie sú synonymá. A tá jej výdrž sa stala závislosťou. Závislosťou klasifikovanou ako *mentálna anorexia*, jedna z foriem *porúch príjmu potravy*.

Mentálna anorexia môže mať rôzne podoby, no zväčša spočíva v **chorobnej túžbe po chudnutí**, ktorá môže byť NEZASTAVITEĽNÁ. Zväčša začína zdanlivo nevinnou snahou *zdravo sa stravovať*, ktorá však prepukne v niečo, *čo zdravé vôbec nie je*.

Niektoré dievčatá (a chlapci, pretože **poruchou príjmu potravy môžu trpieť aj chlapci a muži**) nejedia nič. Akože vôbec nič. Vydržia tak až niekoľko dní. Niekoľko dní, počas ktorých síce schudnú, ale dostanú sa do nemocnice, pretože *sa nevládzu hýbať*. Nevládzu ani zdvihnúť ruku. Nevládzu dokonca ani dýchať. Nevládzu žiť. Fyzicky ani psychicky. Orgány im postupne začnú zlyhávať, pretože nevládzu *pracovať* a žalúdok sa zblázni,

pretože nemá nič, čo by mohol tráviť. **Pri hladovaní aj pri akejkolvek radikálnej diéte ti začnú zlyhávať všetky funkcie ľudského tela, pretože nemajú dostatok živín!**

Na hladovkách však nie je, chvalabohu, veľa dievčat, a to i keď majú anorexiu. V skutočnosti jedia. Skúšajú rôzne diéty, obmedzujú potraviny a následne sa tých *potravín začnú báť*. Veľmi populárne je počítanie kalórií a *skúšanie, ako nízko dokážu zájsť*, ktoré je však v skutočnosti **nebezpečným bojom s vlastným telom, ktoré by sme si mali vážiť...**

Keď si svoje telo nevážime a hazardujeme so svojim zdravím, prídu následky. Mentálna anorexia má množstvo negatívnych následkov, vplyvov na naše zdravie. Ako prvé by ti začali padať vlasy. Nie tak ako doteraz. *Anorektičkám* padajú celé hrste vlasov naraz, môžu im zrednúť i o polovicu. Potom by sa ti začali lámať nechty, šúpala by sa ti koža, stopercentne by ste stále pociťovali *zimú*, a to aj keby vonku svietilo slnko a bolo 25 stupňov. Pocit chladu je následkom nedostatku živín, nedostatku tuku, ktorý nás zahrieva (tak ako to je aj u zvierat).

Neskôr sa objavujú kardiologické problémy, pretože **podvýživené srdce nebude biť večne**. Poznám dievča, ktoré hrávalo rugby, no skončilo s anorexiou a prístrojom, monitorujúcim, či jej srdce *zázrakom* ešte bije...

Časté sú problémy s obličkami, lebo jedlo nahrádzajú litrami vody a obličky také množstvo nevládajú spracovať. Niektoré dievčatá vypijú i 7 litrov denne...

Odnášajú si to, samozrejme, všetky nervové bunky, pretože aj ony potrebujú živiny. Porucha pozornosti, zhoršená pamäť a koncentrácia nie sú u *anorektičiek* ničím výnimočným. Tiež často trpia osteoporózou, čiže zvýšenou lámavosťou kostí. Počula som, že jedno dievča, trpiace podvýživou, vďaka tomu, že jej *vlastná hlava nedovolila jesť*, si zlomilo ruku len po opretí sa o stolík. Tak sa totiž prejavuje vyššie štádium osteoporózy. Všetkým našim orgánom, **celému nášmu telu nedostatok jedla škodí**.

Napriek tomu je však toľko dievčat (zväčša dievčat), ktoré sa tejto choroby nechcú zbaviť. Anorexia im tak pomätie hladný mozog... *Klame*. Choroba klame pacientov a presviedča ich, že im neublíži. *Niektoré dievčatá si myslia, že anorexia je ich kamarátka (ale nie je)...*

Existujú dokonca tzv. *pro ana* stránky, ktoré anorexiu podporujú (!!!!!!!) Ale to je už odvrátený, škaredý, uzavretý, temný, čierny svet, do ktorého **nikdy nechceš spadnúť!** (Hoci, ak by si mal/a náhodou záujem dozvedieť sa o tejto diagnóze viac, môžeš si pozrieť filmy *Thinspiration*, alebo *To the bone*, ktoré ti možno pomôžu túto diagnózu pochopiť viac do hĺbky.)

O poruchách príjmu potravy sa začína, chvalabohu, viac hovoriť, čo je dobre, pretože tieto problémy sú ZLÉ a aj o zlých veciach treba hovoriť. Niektorí ľudia tvrdia, že majú s anorexiou či bulímiou skúsenosť, hoci v skutočnosti nemajú. **Anorexia NIE JE trend** a nie je cool.

Vidím tu na chodbách množstvo dievčat, ktoré sú tenké ako paličky... Vždy mi pri tom pohľade zovrie srdce, pretože mi napadne, nie je to dievča choré?

Nie si chorá/ý práve TY? Dúfam, že nie.

Anorexia je totiž niečo, čo ti môže pokaziť polovicu života. Táto choroba, ktorá by sa dala prirovnať k

sekundovému lepidlu, pretože sa na ľudí necitlivo prilepí a nechce sa odlepiť, ťa môže donútiť celé dni presedieť osamote doma, pretože *anorektičky* sa často vyhýbajú všetkým miestam, kde by mohli prísť do styku s jedlom. Majú chuť skryť sa niekde v kúte, zavrieť sa na veky vekov, aby sa skryli pred nepriateľom. **Ich nepriateľom je jedlo.** Nie pre to, že by im nechutilo, ale pre to, že za jedlom vidia kalórie, tuky, sacharidy, cukor a nie *chuť*. Jedlo, to však nie sú len kalórie a živiny. Nemalo by nás obmedzovať, nemali by sme naň myslieť celý deň a už vôbec nie v tom negatívnom slova zmysle. Ľudia s anorexiou to tak, bohužiaľ, nemajú. **Jedlo ubíja ich myseľ a nedostatok jedla ubíja ich telo.** Je to smutné... Je to ťažké....

Pre mnohých je ťažké zjesť možno práve to jedlo, na ktoré máš ty práve chuť. Preto buď rada/rád, ak ťa jedlo príliš netrápi. Skús mať rada/rád život, seba. Skúste nestráviť 95% života len tým, aby ste vážil o 5% menej. Skúste nepremárniť život chudnutím, odopieraním si a v smútku. Nech ťa nemusí trápiť *hlad a chlad*.

Prajem ti pekný deň.

/priateľka jedla/

„Nemaj strach zo zmien, ktoré treba uskutočniť, lebo vďaka nim sa zmeníš nielen ty, ale aj celé tvoje okolie. Každé oddiaľovanie potrebného rozhodnutia je len bolesť navyše.“ (Miroslav Schlesinger)

Leto

Slniečko svieti krásny deň,

je to ako jeden krásny sen.

Teplo nás bodá,

silu nám dodá.

Leto je nádherné ročné obdobie. Viete prečo?

Deti si užívajú prázdniny, ich krik je počuť vôkol nás. Ich bosé nôžky behajú po zelenej tráve. Kvietky rozvinuli svoje lístočky a pripravili pre nás pestrofarebné obrazce.

Štebotavé vtáčiky nám každé ráno vyspevujú svoje piesne. Neskôr sa prehánajú nad našimi hlavami, niektoré vyzobávajú hmyz ukrytý v hline. Včielky lietajú z kvetu na kvet, ako jedny z mála v lete usilovne pracujú. Mravce lížu zmrzlinu, ktorá padla nejakému dieťatu na zem. Tí najmocnejší z nich si už odnášajú kornútok do svojho mraveniska.

Niektoré zvieratá sa skrývajú v tieni, iné sa vyhrievajú na slnku. Psíky pobehujú po parku, medvede vyliezajú z brlohov a mačky sa váľajú na teplom asfalte.

Oblakov niet, len žiarivé slniečko sa na nás usmieva. Stromy sú navlečené do najnovšieho modelu zelených šiat, niektoré sa pýšia kvetmi, iné zarodili plody. Vo vzduchu je cítiť vôňu kvetov a čerstvo pokosenej trávy.

Okolím sa šíria hlasy veselých ľudí, ktorí plávajú a čvachcú sa vo vyhriatej vode, čistej ako kryštál.

V jazerách i riekach plávajú malinké rybičky, ale aj obrovské sumce, ktorým sa v priehľadnej vode šupiny jagajú ako vianočný stromček. Plávajú popri drobučkých kamienkoch. Tečúci potôčik ich poháňa ďalej. Pri brehu sa týčia obrovské topole, ktorých páperie poletuje kade-tade a zachytáva sa v ich jemných pavučinkách.

Zrazu zafúkalo silnejšie a privialo aj tmavé mrzuté mraky.

Hromy zlovestne zahrmeli. Svištiace lesky vytvárajú na oblohe nádherné divadlo. Vtom padajú prvé kvapky. Už bolo načas, krajina je celá vysušená. Po čase sa začala sila dažďa zvyšovať, až neskôr utíchla. Mraky odišli nenápadne...

Monika Matúšková /II.C/

*Všetkým čitateľom prajeme pekné prázdniny
a tešíme sa na stretnutie s Vami
v novom školskom roku!*

